

Ploty (12.4.2018)

Dávala jsem na facebook fotku našeho budoucího předního plotu. Či spíš půtku, neboť je jen metr vysoký a latě nejsou hustě u sebe. V komentářích pod fotkou se objevil žertovný dotaz: „Nestačilo by tam zapíchnout kůl s cedulkou Tady je plot? Víte co – slimák to podleze, kočka přeskočí, zloděje to taky nezastaví... Tak proč investovat.“

Odpovídala jsem, že plot chci, protože „můj hrad“, a že jsem si takový plot vždycky přála. Aby byl nízký, otevřený, přátelský. Naštěstí zahrada není u silnice, ale za domem, takže to tak může být, není potřeba stavět betonový plot nebo vysokou zeď.

Ty vysoké neprůhledné ploty a zdi se bohužel objevují čím dál častěji a zdaleka ne jen u silnice. Hojně jich je v satelitech, jako by každý měl potřebu co nejvíc ukrýt své záhony, bazén a grilování. Ale před kým? Před sousedem, který má na zahradě totéž?

Asi je to tím, že pozemky jsou drahé a tak kolem domů toho prostoru příliš není, a lidé chtějí trochu soukromí. Jenže když si svět kolem sebe takhle uzavrou, když uzavrou sami sebe, tak je to skoro, jako by se zavřeli do vězení.

Zahrádky, jak si je pamatuju od babičky přeslicové, byly odděleny ploty, přes které se dalo povídat a dal se podat košík třešní či čerstvě ze země vytažený kedluben. Přes ty ploty občas uletělo sušící se prádlo nebo barevný míč, ale vždycky se všechno našlo a vrátilo ke svému majiteli. Bylo to veselé a pohled se mohl rozeběhnout do dálky, nekončil na zdi.

Vždycky mě fascinovaly úplně otevřené předzahrádky, nebo jen se symbolickým živým plůtkem, který končil u kolen. Otevřený prostor, ale plně respektovaný jako privátní. Většinou ovšem někde za našimi hranicemi.

Líbil by se mi takový svět, kde není třeba vysokých zdí, aby měl člověk pocit soukromí a

bezpečí. Kde stačí jen malý plůtek, a možná i jen ten kůl s cedulí „Tady je plot“, a všichni by to respektovali.

Až na kočky. Na ty je každý plot krátký, protože celý svět byl vytvořen jen pro ně a naše ploty je vůbec nezajímají.

{fshare}